

AŞIK VEYSEL ŞATIROĞLU (1894-1973)

Veysel Şatıroğlu, 1894'te Sivas'ın Şarkışla ilçesine bağlı Sivrialan köyünde dünyaya geldi. Veysel'in dünyaya geliş öyküsü, Anadolu köylerinde hemen birçok çocuğun yaşadığı olağan bir doğum biçimidir. Ama bugün özellikle dışarıdan bakanlar için ilginçtir, olağandışıdır. Anlatmak gerekirse, annesi Gülizar Ana, Sivrialan dolaylarındaki Ayıpınar merasında koyun sağmaya giderken sancısı tutmuş, oracıkta dünyaya getirmiş Veysel'i. Göbeğini de kendisi kesmiş, bir çaputa sarıp yürüye yürüye köye dönmüştür.

Veysellere yörede "Şatıroğulları" derler. Babası "Karaca" lakaplı, Ahmet adında bir çiftçidir. Veysel'in dünyaya geldiği sıralar, çiçek hastalığı Sivas yöresini kasıp kavurmaktadır.

Veysel'den önce, iki kız kardeşi çiçek yüzünden yaşamlarını yitirmiştir.

Yedi yaşına girdiği 1901'de Sivas'ta çiçek salgını yeniden yaygınlaşır; o da yakalanır bu hastalığa. O günleri şöyle anlatıyor: "Çiçeğe yatmadan evvel anam güzel bir entari dikmişti. Onu giyerek beni çok seven Muhsine kadına göstermeye gitmiştim. Beni sevdi. O gün çamurlu bir gündü, eve dönerken ayağım kayarak düştüm. Bir daha kalkamadım. Çiçeğe yakalanmıştım... Çiçek zorlu geldi. Sol gözüme çiçek beyi çıktı. Sağ gözüme de, solun zorundan olacak, perde indi. O gün bu gündür dünya başıma zindan."

Bu düşmeden sonra Veysel'in belleğine bir de renk işler: Kırmızı. Düşerken büyük bir olasılıkla elinde sıyrık oluyor, kanıyor. Bunu eşi Gülizar Ana şöyle anlatıyor: "Bilinmez değilsin, renklerden yalnız kırmızıyı hatırladı. Gözleri gönlüne çevrilmeden önce, yani çiçek hastalığına yakalanmadan önce düşmüştü. Kan görmüştü. Kanın rengini hatırlardı yalnız. Kırmızıyı... Yeşili de elleriyle bulur ve severdi."

Sağ gözünün görme şansı varmış, ışığı seçebiliyormuş bu gözüyle o sıralar. Yalnız yakınlardaki Akdağmağdeni'nde doktor varmış. Babasına "Çocuğu Akdağmadeni'ne götür, orada gözünü açacak bir doktor var" demişler. Sevinmiş babası.

Ne var ki, olumsuzluklar yakasını bırakmamış Veysel'in. "Bir gün inek sağarken babası yanına gelmiş. Veysel ansızın dönüverince; babasının elinde bulunan bir değneğin ucu öteki gözüne girivermiş. O göz de akıp gitmiş böylece."

Ali adında bir ağabeyisi ve Elif adında bir kızkardeşi varmış Veysel'in. Tüm aile çok üzülmüş, günlerce gözyaşı dökmüş bu hale. Bundan böyle bacısı elinden tutarak gezdirmeye, dolaştırmaya başlar Veysel'i. Gittikçe içine kapanmaktadır Veysel. Emlak yöresi olarak adlandırılan Sivas'ın bu âşığı/ozanı bol diyarında, Veysel'in babası da şiire meraklı, tekkeyle içli-dışlı biriymiş. Veysel'in dertlerini birazcık da olsa unutacağı bir uğraş olsun diye bir saz verir eline. Halk ozanlarından da şiirler okuyup, ezberleterek avutmağa çalışmış oğlunu. Ayrıca yöre ozanları da zaman zaman babası Şatıroğlu Ahmet'in evine uğrar, çalıp söylemiş. Merakla dinlemiş bunları Veysel. Komşuları Molla Hüseyin de sazını düzenler, kırılan tellerini takarmış.

İlk saz derslerini babasının arkadaşı olan Divriği'nin köylerinden Çamışlılı Ali Ağa'dan (Âşık Alâ) almış. Kendini de iyice saza vermiş; usta malı şiirlerden çalıp söylemeye başlamış. Karanlık dünyasını aydınlatan ozanlar dünyasıyla Çamışlılı Ali tanıştıyor daha çok Veysel'i. Pir Sultan Abdal, Karaoğlan, Dertli, Rühşati gibi usta ozanların dünyalarıyla tanışıyor böylece.

"Âşık Veysel'in hayatında ikinci mühim değişiklik seferberlikte başlamıştır. Kardeşi Ali de cepheye gitmiş, küçük Veysel kırık telli sazıyla yalnız kalmıştır. Harp patladıktan sonra Veysel'in bütün arkadaşları, emsalleri cepheye koşuyorlar. Veysel bundan da mahrum..."

Böylece münzevi olan ruhunda ikinci bir inziva da açılmıştır. Arkadaşsızlık acısı, sefalet, onu çok bedbin, umutsuz ve mahzun ediyor. Artık küçük bahçesindeki armut ağacının altında yatıp kalkmakta, geceleri ağaçların ta tepelerine çıkarak içindeki derdini göklere ve karanlıklara bırakmaktadır."

O günlerini Âşık Veysel şöyle anlatır Enver Gökçe'ye;

"Eve girerim, yüzüm asık: anam babam halimi bilmez. Ben onlara derdimi, dokunmasın diye, açamam. Onlar benim kafa tuttuğumu zannederler, bense derdimi dökmekten çekinirim, öyle ki, sazdan bile farır gibi oldum."

Hazırlayan: astagos

Bunda biraz Anadolu'da "erkek oğlan" olgusunun etkisi varsa, daha çok Veysel'in vatanseverliğinin, vatana olan borcunu ödeme duygusunun ağırlığı vardır. Sonradan şöyle dizeleştirir bunu:

"Ne yazık ki bana olmadı kısmet
Düşmanı denize dökerken millet
Felek kırdı kolumu, vermedi nöbet
Kılıç vurmak için düşman başına.

Bugünler müyesser olsaydı bana
Minnet etmez idim bir kaşık kana
Mukadder harici gelmez meydana
Neler geldi bu Veysel'in başına."

Veysel'in annesi ve babası seferberlik sonlarına doğru "belki biz ölüyoruz ve kardeşi Veysel'e bakamaz" düşüncesiyle Veysel'i Esmâ adında, akrabalarından bir kızla evlendiriyorlar. Esmâ'dan bir kız, bir oğlu oluyor Veysel'in. Oğlan çocuğu daha on günlükken annesinin memesi ağzında kalarak ölüyor... Veysel'in acıları bununla da bitmiyor; aksilikler, talihsizlikler üst üste gelmeye başlıyor. 1921'in 24 Şubat'ında annesi bir gün ondan on sekiz ay sonra da babası ölüyor. Bu arada bağ, bostan işleriyle uğraşılıyor. Köye de birçok âşık gelip gitmekte, Karacaoğlan'dan, Emrah'tan, Âşık Sıtkı, Âşık Veli gibi saz şairlerinden çalılıp söylemektedirler. Köy odalarındaki bu âşık fasıllarından Veysel de geri kalmamaktadır.

Ağabeyisi Ali'nin bir kız çocuğu daha olunca çocuklara ve işlere bakması için bir

azap (hizmetkâr) tutuyorlar. Bu hizmetkâr ileride Veysel'in bağrında açılacak başka yaranın sebebi olacaktır. Bir gün Veysel hasta yatarken, kardeşi Ali de keven toplamakta iken, Veysel'in ilk eşi olan Esmâ'yı kandırarak kaçırıyor bu yaşama. Veysel'in acılı yaşamına bir acı daha ekleniyor böylece.

Karısı bir başına bırakıp gittiğinde Veysel'in kucağında henüz altı aylık kızı varmış. İki yıl kucağında gezdirmiş Veysel onu, ne çare o da yaşamamış.

Bir şiirinde dile getirdiği gibi:
"Talih çile kadar sözü bir etmiş,
Her nereye gitsem gezer peşimde."
Bin katmerli acılar silsilesi kısacası.

"O artık alemde, bu diyardan uzaklaşmak, göçmek isteyen bir ruh haleti içindedir. 1928'de en iyi arkadaşı olan İbrahim ile Adana'ya gitmeye karar veriyorlar. Fakat Sivas'ın Karaçayır köyünde Deli Süleyman isminde birisi âşığı bu ilk seyahatinden vazgeçiriyor. Veysel'i dinleyelim:

"Bu adam, saz çalarım dinler, söze başlarım keser. Gideyim derim, 'ah kıvra, çoluk çocuk ağlaşıyor, gel gitme' diye elime ayağıma düşer. Nihayet dayanamadım, gitmiyorum vesselam diye bu seyahatten vazgeçtim."

Veysel'in köyünden ilk ayrılışı şöyledir: Zara'nın Barzan Baleni köyünden Kasım adında birisi Veysel'i köyüne götürerek iki üç ay beraber yaşıyorlar. Kendisini Adana'ya göndermeyen Deli Süleyman, Sivas'lı Kalaycı Hüseyin, Veysel'e yol arkadaşlığı ediyorlar. Dönüşte Veysel, Hafik'in Yalınca köyüne ve Zara'nın Girit köyüne uğrayarak 9 liraya güzel bir saz alıyor; Sivas'tan Sivrialan'a dönerlerken arkadaşları bir "üç kağıtçı" grubuna yakalanarak bütün paralarını kaybediyorlar. Arkadaşları Veysel'in 9 lirasını da alarak kumara veriyorlar. Veysel bu hadiseden bir müddet sonra Hafik'in Karayaprak köyünden Gülizar adlı bir kadınla evleniyor."

1931 yılında Sivas Lisesi edebiyat öğretmenini olan Ahmet Kutsi Tecer ve arkadaşları "Halk Şairlerini Koruma Derneği"ni kuruyorlar. Ve 5 Aralık 1931 tarihinde de üç gün süren Halk Şairleri

Bayramı'nı düzenliyorlar. Böylece Veysel'in yaşamında önemli bir dönüm noktası işlemeye başlıyor. Denebilir ki, Veysel için A.Kutsi Tecer'le tanışması hayatında yeni bir başlangıcı işaretliyor.

1933'e kadar usta ozanlarından şiirlerinden çalıp söylüyor. Cumhuriyet'in onuncu yıldönümünde A. Kutsi Tecer'in direktifleriyle bütün halk ozanları cumhuriyet ve Gazi Mustafa Kemal üzerine şiirler düzmüşler. Bunlar arasında Veysel de var. Veysel'in günışığına çıkan ilk şiiri böylece "Atatürk'tür Türkiye'nin ihyası"... dizesiyle başlayan şiir oluyor. Bu şiirin gün yüzüne çıkışı, Veysel'in de köyünden dışarıya çıkması oluyor.

O zaman Sivrialan'ın bağlı olduğu Ağacakışla nahiyesi müdürü Ali Rıza Bey, Veysel'in bu destanını çok beğeniyor, "Ankara'ya gönderelim" diye istiyor. Veysel de "Ata'ya ben giderim" diye vefalı arkadaşı İbrahim ile yayan yola düşüyor. Karakışta yalınayak, başı kabak yola çıkan bu iki arı gönül, bu iki insan örneği, üç ay yol çiğneyerek Ankara'ya geliyorlar. Veysel Ankara'da konuksever tanıdıkların evlerinde kırk beş gün misafir kalıyor. Destanı Atatürk'e getirmek hevesiyle geldiğini söylüyorsa da destanı Atatürk'e okumak kısmet olmuyor. Eşi Gülizar Ana: "Ata'ya gidemediğine bir, askere gidemediğine iki; yanardı ki o kadar olur..." diyor. Ancak, Hakimiyet-i Milliye (Ulus) basimevinde destanı gazeteye veriliyor. Destan

gazetede üç gün boyunca yayımlanıyor. Bundan sonra da bütün yurdu dolaşmaya, dolaştığı yerlerde çalıp-söylemeye başlıyor, seviliyor, saygı görüyor.

O günleri şöyle anlatıyor: "Köyden çıktık. Yaya olarak Yozgat köylerinden Çorum-Çankırı köylerinden geçip üç ayda Ankara'ya gelebildik. Otele gitsek para yok. 'Nere gidek? Nasıl Edek?' diye düşünüyoruz. Dediler ki: "Burada Erzurumlu bir Paşa Dayı var. O adam misafirperverdir." O zamanlar Dağardı diyorlardı, (şimdiki Atıf Bey Mahallesi) orada ev yaptırmış Paşa Dayı. Gittik oraya. Adamcağız hakikaten misafir etti. Birkaç gün kaldık o zaman, Ankara'da, şimdiki gibi kamyon filan yok. Bütün işler at arabalarıyla görülüyor. At arabaları olan, Hasan Efendi adında bir adamla tanıştık. O, bizi evine götürdü. Kırk beş gün Hasan Efendi'nin evinde kaldık. Gideriz, gezeriz, geliriz; adam yemeğimizi, yatağımızı, her şeyimizi sağlar.

Dedim ki: -'Hasan Efendi biz buraya gezmek için gelmedik! Bizim bir destanımız var. Bunu, Gazi Mustafa Kemal'e duyurmak istiyoruz! Nasıl ederiz? Ne yaparız? '

Dedi ki: -'Vallahi ben böyle işlerle ilgili değilim. Burada bir milletvekili var. Adı Mustafa Bey, soyadını unuttum. Bu işi ona anlatmak gerek. Belki size o yardımcı olabilir.'

Gittik Mustafa Bey'e derdimizi anlattık. Öyle böyle bir destanımız var. Gazi Mustafa Kemal'e duyurmak istiyoruz. 'Bize yardım et!' dedik.

Dedi ki: -'Amaan! Şimdi şaire falan önem veren yok. Kıyıda köşede çalın çağırın. Geçin gidin!

-'Yok öyle değil dedik. Biz destanımızı okuyacağız, Mustafa Kemal'e! '

Milletvekili Mustafa Bey, 'okuyun da bir dinleyeyim bakayım' dedi. Okuduk dinledi. O zamanlar Ankara'da çıkan Hakimiyet-i Milliye Gazetesi'yle konuşacağını söyledi. 'Yarın bana gelin!' dedi. Gittik. 'Ben karışmam' dedi. Sonunda kesti attı. Biz oradan döndük geldik. 'Ne yapsak?' diye düşünüyoruz. Sonunda, 'Matbaaya biz gidelim' dedik. Saza, tel alıp takmak eski telleri yenilemek de gerekti. Ulus Meydanı'ndaki çarşıya, o zamanlar Karaoğlan Çarşısı diyorlardı. Saz teli almak için Karaoğlan Çarşısı'na yürüdük.

Ayağımızda çarık. Bacağımızda şal-şalvar, şal-cekset, belimizde kocaman bir kuşak.! Efendim polis geldi: -'Girmeyin' dedi. 'Çarşıya girmek yasak!' Bizi tel alacağımız çarşıya sokmadı.

Polis:

-'Yasak diyoruz. Siz yasaktan anlamaz mısınız? Orası kalabalık. Kalabalığa girmeyin!' diye diretti.

-'Peki girmeyelim' dedik. Polisi güya salmış gibi yürümeye devam ettik. Adam geldi, arkadaşım İbrahim'e çıkıştı.

-'Kafadan gayri müsellağ mısın? Girmeyin diyorum. Beynini patlatırım senin!' diye çıkıştı.

-'Beyefendi biz dinlemiyoruz! Biz çarşıdan saz teli alacağız!' dedik. O zaman polis, İbrahim'e:

-'Tel alacaksın bu adamı bir yere oturt. Git telini al!' Neyse gitti İbrahim teli aldı geldi. Tel taktık. Ama sabahleyin çarşıdan da geçemiyoruz. Sonunda matbaayı bulduk.

-'Ne istiyorsunuz?' dedi müdür.

Hazırlayan: astagos

-‘Bir destanımız var. Gazeteye vereceğiz! ’ dedik.
-‘Çalın bakayım; bir dinleyeyim! ’ dedi. Çaldık dinledi!
-‘Ooo! Çok iyi’ dedi. ‘Çok güzel.’

Yazdılar. ‘Yarın gazetede çıkar’ dediler. ‘Gelin de gazete alın! ’ Orada bize telif hakkı olarak biraz da para verdiler. Sabahleyin gidip 5-6 gazete aldık. Çarşıya çıktık. Polisler:

- ‘Oooo! Âşık Veysel siz misiniz? Rahat edin efendim! Kahvelere girin! Oturun! ’ dediler. Bir iltifat başladı ki sormayın! Çarşıda bir zaman gezdik. Fakat yine Mustafa Kemal’den ses yok. Dedik:

‘Bu iş olmayacak.’ Amma Hakimiyet-i Milliye Gazetesi’nde destanımı üç gün birbiri üstüne yayımladılar. Mustafa Kemal’den yine ses çıkmadı. Köye dönmeye karar verdik. Fakat cebimizde yol paramız da yok. Ankara’da bir avukatla tanışmıştık.

Avukat: - ‘Ben belediye başkanına bir mektup yazayım. Belediye sizi köyünüze parasız gönderir! ...’ dedi. Elimize bir mektup verdi. Belediyeye gittik. Orada bize dediler ki:

- ‘Siz sanatkâr adamsınız. Nasıl geldinizse öyle gidersiniz! ’

Döndük avukata geldik. ‘Ne yaptınız?’ dedi. Anlattık. ‘Durun bir de valiye yazalım! ’ dedi. Valiye de dilekçe yazdı. Valiye dilekçemizi imzalayıp yine Belediyeye buyurdu. Belediyeye ilettik. Belediye bize:

-‘Yok! ’ dedi. ‘Paramız yok! Sizi gönderemeyiz! ’ dedi.

Avukat içerledi ve kahretti:

- ‘Gidin! İşinize gidin! ’ dedi. ‘Ankara Belediyesi’nin sizin için parası yokmuş; tükenmiş! ’ dedi.

Acıdım avukata.

‘Nasil edelim? Ne edelim?’ derken bir de ‘Halkevi’ne uğrayalım bakalım. Belki oradan bir şey çıkar’ diye düşündük. Mustafa Kemal’e gidemiyoruz. Halkevine gidelim. Bu defa, Halkevine, bizi kapıcılar bırakmıyor ki girelim. Orada dinelip duruyorduk.

İçeriden bir adam çıktı:

-‘Ne geziyorsunuz burada? Ne yapıyorsunuz?’ diye sordu.

-‘Halkevine gireceğiz ama bırakmıyorlar! ’ diye cevap verdik.

-‘Bırakın! bu adamlar, tanınmış adamlar! Âşık Veysel bu! ’ dedi.

O içeriden çıkan adam, bizi edebiyat şubesi müdürüne gönderdi. Orada: -‘Ooo! Buyurun! Buyurun! dediler. Halkevinde bazı milletvekilleri varmış. Şube müdürü onları çağırdı:

-‘Gelin halk şairleri var, dinleyin.’ dedi.

Eski milletvekillerinden Necib Ali Bey: -‘Yahu dedi bunlar fakir adamlar. Bunlara bakalım. Bunlara birer kat elbise de yaptırmalı. Pazar günü de Halkevinde bir konser versinler!

Hakikaten bize, birer takım elbise aldılar. Biz de o Pazar günü Ankara Halkevi’nde bir konser verdik. Konserden sonra cebimize para da koydular. Ankara’dan köyümüze işte o parayla döndük.

Plağa okuduğu ilk türkü ise, Emlek yöresinin ünlü ozanlarından Âşık İzzeti’nin:

“Mecnunum, Leyla’mı gördüm

Bir kerrece baktı geçti.

Ne söyledi ne de sordum

Kaşlarını yıktı geçti

Soramadım bir çift sözü

Ay mıydı gün müydü, yüzü

Sandım ki zühre yıldızı

Şavkı beni yaktı geçti.

Ateşinden duramadım

Ben bu sırra eremedim

Seher vakti göremedim

Yıldız gibi aktı geçti.

Bilmem hangi burç yıldızı

Bu dertler yareler bizi

Gamzen oku bazı bazı

Yar sineme çaktı geçti..

İzzetî, bu ne hikmet iş

Uyur iken gördüm bir düş

Zülüflerin kement etmiş, / Yar bonuma taktı geçti.” şiiiridir.

Köy Enstitüleri'nin kurulmasıyla birlikte, yine Ahmet Kutsi Tecer'in katkılarıyla, sırasıyla Arifiye, Hasanoğlan, Çifteler, Kastamonu, Yıldızeli ve Akpınar Köy Enstitüleri'nde saz öğretmenliği yapıyor. Bu okullarda Türkiye'nin kültür yaşamına damgasını vurmuş birçok aydın sanatçıyla tanışma olanağı buluyor, şiirini iyiden iyiye geliştiriyor.

1965 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisi, özel bir kanunla Âşık Veysel'e, "Anadilimize ve milli birliğimize yaptığı hizmetlerden ötürü" 500 lira aylık bağlanmıştır.

21 Mart 1973 günü, sabaha karşı saat 3.30'da doğduğu köy olan

Sivrialan'da, şimdi adına müze olarak düzenlenen evde yaşama gözlerini yumdu.

Âşık Veysel'in yaşamını özetlemek gerekirse, Erdoğan Alkan'ın şu betimlemesi en güzel cümleleri oluşturur: "Kızılırmak soru işaretine benzer, Zara'dan doğar, Hafik ve Şarkışla'dan sonra Sivas topraklarını terk eder. Bir yay çizip Kayseri'yi, Nevşehir'i, Kırşehir'i, Ankara'yı ve Çorum'u sular, Samsun'un Bafra ilçesinde denize dökülür, Âşık Veysel'in yaşam öyküsü Kızılırmak gibidir. Bir ucu Bafra'dadır, bir ucu da Zara'da. Bafra'ya dek uzanan acılı bir yaşam Zara'nın doğusundaki Kızıldağ'ın gür sularıyla beslenip sona erer."

ESERLERİ

En güzel şiirlerinden bazılarını ölümünden hemen önce yazdı. Şimdi Şarkışla'da her yıl adına bir şenlik yapılır. Türkçesi yalındır. Dili ustalıklı kullanır. Tekniği gösterişsiz ve nerdeyse kusursuzdur. Yaşama sevinciyle hüznün, iyimserlikle umutsuzluk şiirlerinde iç içedir. Doğa, toplumsal olaylar, din ve siyasete ince eleştiriler yönelttiği şiirleri de var. Şiirleri, Deyişler (1944) , Sazımdan Sesler (1950) , Dostlar Beni Hatırlasın (1970) isimi kitaplarında toplandı. Ölümünden sonra Bütün Şiirleri (1984) adıyla eserleri tekrar yayımlandı.

ÂŞIK VEYSEL ŞATIROĞLU

(1894 – 1973)

KARA TOPRAK

Dost dost diye nicesine sarıldım
Benim sadık yârim kara topraktır.
Beyhude dolandım, boşa yorulduğum
Benim sadık yârim kara topraktır.

Nice güzellere bağlandım kaldım
Ne bir vefa gördüm ne fayda buldum
Her türlü istediğim topraktan aldım
Benim sadık yârim kara topraktır

Koyun verdi, kuzu verdi, süt verdi
Yemek verdi, ekmeğ verdi, et verdi
Kazma ile dövmeyince kıt verdi
Benim sadık yârim kara topraktır

Adem'den bu deme neslim getirdi
Bana türlü türlü meyve bitirdi
Her gün beni tepesinde götürdü
Benim sadık yârim kara topraktır.

Karnın yardım kazmayınan, belinen
Yüzün yırttım tırnağınan, elinen
Yine beni karşıladı gülünen
Benim sadık yârim kara topraktır

İşkence yaptıkça bana gülerdi
Bunda yalan yoktur herkes de gördü
Bir çekirdek verdim, dört bostan verdi
Benim sadık yârim kara topraktır.

Havaya bakarsam hava alırım
Toprağa bakarsam dua alırım
Topraktan ayrılısam nerde kalırım
Benim sadık yârim kara topraktır.

Bir dileğin varsa iste Allah'tan
Almak için uzak gitme topraktan
Cömertlik toprağa verilmiş Hak'tan
Benim sadık yârim kara topraktır.

Hakikat istersen açık bir nokta
Allah kula yakın, kul da Allah'a
Hakkın gizli hazinesi toprakta
Benim sadık yârim kara topraktır.

Bütün kusurumu toprak gizliyor
Melhem çalıp yaralarım düzlüyor
Kolun açmış yollarımı gözlüyor
Benim sadık yârim kara topraktır.

Her kim ki olursa bu sırta mazhar
Dünyaya bırakır ölmez bir eser
Gün gelir Veysel'i bağrına basar
Benim sadık yârim kara topraktır.

UZUN İNCE BİR YOLDAYIM

Uzun ince bir yoldayım
Gidiyorum gündüz gece
Bilmiyorum ne haldeyim
Gidiyorum gündüz gece

Dünyaya geldiğim anda
Yürüdüm aynı zamanda
İki kapılı bir handa
Gidiyorum gündüz gece

Uykuda dahi yürüyom
Kalmaya sebep arıyom
Gidenleri hep görüyom
Gidiyorum gündüz gece

Kırk dokuz yıl bu yollarda
Ovada dağda çöllerde
Düşmüşüm gurbet ellerde
Gidiyorum gündüz gece

Şaşar Veysel işbu hale
Gah ağlayan gahi güle
Yetişmek için menzile
Gidiyorum gündüz gece

DOSTLAR BENİ HATIRLASIN

Ben giderim adım kalır
Dostlar beni hatırlasın
Düğün olur bayram gelir
Dostlar beni hatırlasın

Can bedenden ayrılacak
Tütmez baca yanmaz ocak
Selam olsun kucak kucak
Dostlar beni hatırlasın

Açar solar türlü çiçek
Kimler gülmüş kim gülecek
Murat yalan, ölüm gerçek
Dostlar beni hatırlasın

Gün ikindi aksam olur
Gör ki basa neler gelir
Veysel gider adı kalır
Dostlar beni hatırlasın

Hazırlayan: astagos